

PREMA PJESMI

Stanislava Adamić

Ležim. I mislim. I razmišljajući – letim. Misli lete. Raspršuju se u slikama. Iskre i bljeskovi u ognjene gromade. Mene opsjedaju. Ja se igram. Sa mnom se igraju i mene love. Zemlja i svemiri. Vidim i – ne vidim sve. Nisam sama. Ipak, svak je u sebi sam. U sebi – svemu.

Želim izaći. Preusko je u tijelu. Beskrajno široko u želji.

Pišem. Zamišljam da stvaram. Ne znam od čega.. Što me pokreće? Što me tako uporno nagoni da tonem? U ranu vlastitu. Iz rane. U ponore. U cvijeće i smeće. U nadu. U očajanje zbog jednog oblaka koji je zasjenio sunce.. A bilo je sunce jučer. I vjekovima prije. Grijalo je. I osljepljivalo. I gledalo, na kraju, pepeo i opekotine.

Ruka igra po praznoj bjelini papira.. Koleba se.. Utiskuje slova. Mrlja slijedi mrlju. Skuplja se u crtu. Pretvara u rijeku. Prijeti bujicama. Zaus-tavlja se u močvari. Na površini su lopoči. Iznad – strop-nebo. Utopljavaju se zvijezde.

Nisam slikar. Ne vajam oblike mašte u kipu. Još manje imam moć da liku udahnem dušu. Svejedno – rišem. U stazama iz čudesne moći koju ne pokušavam prozreti. Iz težnje da se iz same sebe prelijem u tisućama boja i obrisa. Da vičem u stvari i stvorove svoje poetske čarolije. Iz bljeskova srca i svega oko srca – da se istoči i plane!

Ovdje je česma. Tamo smetište. Iznad oblak. I Sunce. Udara u kamen. Kamen puca. Hvata Tijelo. Iz tijela Klupko. Kip do neba. Krakovi Hobotnice.

Što sanja? Što je to što se u boli prevrće i slama? Razbija sebe. Sakuplja u golemu ranu, s rubom mora. I u rubovima je pijesak. I pijesak raste. U pustinju. Upija sunce. Ubija čovjeka i životinju.

Je li stvaram? Prsti nisu ceste u nebo i ponore ustazane. Iz stiha ne teče krv. Bljeskovi duha ne oživljuju lešinu.

Svejedno. Nebo plovi – u meni. Propinje se. U spirali.

Do jedne moje, samo moje Gore. Ne znam joj ime.